

[Indenrigsministeren.]

Det var endvidere en betingelse, at han for dette skatteår havde haft en statsskattepligtig indkomst på mindst 3 000 kr.; hvis erhvervskommunen var en af de 3 hovedstadskommuner dog mindst 4 000 kr.

Den siden 1937 stedfundne stigning i pris- og indtægtsniveauet gjorde imidlertid allerede i 1946 en ajourføring af disse bestemmelser ønskelig, og ved lov nr. 378 af 12. juli 1946 blev der gennemført en forhøjelse af indtægtsgrænserne. Efter denne sidste lov, som har været gældende fra og med skatteåret 1947—48, er erhvervsskattepligten betinget af en indtægt i erhvervskommunen på mindst 2 000 kr. mod tidligere kun 1 000 kr. og af en statsskattepligtig indkomst på mindst 5 000 kr. mod tidligere 3 000 kr. For erhvervsskatteydere til Københavns, Frederiksberg og Gentofte kommuner blev grænsen for den statsskattepligtige indkomst forhøjet fra 4 000 kr. til 6 500 kr.

De ved loven af 1946 gennemførte forhøjelser bevirkede en stærk nedgang i antallet af erhvervsskatteydere, nemlig fra 42 800 i 1946—47 til 31 800 i 1947—48. Ikke desto mindre gik de udskrevne beløb som følge af de stigende indtægter op fra 12,2 mill. kr. i 1946—47 til 13,5 mill. kr. i 1947—48. Til sammenligning tjener, at det udskrevne erhvervsskattebeløb i skatteåret 1938—39 kun udgjorde omkring 5 mill. kr.

Den fortsatte prisstigning har påny gjort spørgsmålet om en regulering af disse indtægtsgrænser aktuel. Dette er vist til dels også anledningen til, at den utilfredshed, der fra forskellige sider næres mod denne form for beskatning, påny har givet sig udtryk. Der blev således i forrige rigsdagssamling af medlemmer af partiet venstres folketingsgruppe fremsat et lovforslag, hvorefter kommuneskattelovens afsnit om erhvervsbeskatning foresloges ophævet. Dette lovforslag er genfremsat i indeværende rigsdagssamling.

Som jeg udtalte allerede under behandlingen af dette private lovforslag sidste år, kan regeringen ikke medvirke til fuldstændigt at afskaffe erhvervsbeskatningen. Jeg vil ikke bestride, at denne skat i forhold til de penge, den giver, er forholdsvis besværlig og dyr at administrere, men vi mener, at det i princippet er en retfærdig skatteform. Jeg mener derfor, den bør opretholdes, eventuelt med nogle ændringer, som kan lette og billiggøre administrationen, uden at opnåelsen af formålet udelukkes.

Jeg skal ikke her gentage hele min argumentation fra sidste år, som vil kunne findes i rigsdagstidende 1947—48 spalte 3741 og spalte 3751, men jeg vil tillade mig at fremhæve hovedsynspunkterne.

Erhvervsbeskatningen tilsigter jo at give kommunerne erstatning for det tab, de lider ved, at skatteydere, der har deres erhverv i een kommune, har deres bopæl i en anden kommune. Betragtningen bag dette er igen, at de kommuner, hvori der ligger større erhvervsvirksomheder, som regel har store udgifter i denne anledning. De har sociale forpligtelser overfor den del af virksomhedernes arbejdere og funktionærer, der bor i nærheden af virksomhederne, altså i erhvervskommunen — og det er jo dog i reglen de fleste. De har endvidere pligt til at opretholde skoler, veje og trafikmidler, og det må derfor være rimeligt, at erhvervskommunerne til dækning af disse udgifter, som skyldes virksomhedernes beliggenhed i kommunen, får adgang til at beskatte de indtægter, som virksomhederne giver. Navnlig bør de personer, som har store indtægter derfra, ikke kunne unddrage sig denne beskatning ved at flytte ud til en kommune, der kan holde en lavere skat — kort sagt til et skattely. Der kan nemlig ikke være tvivl om, at de fra tidligere tider kendte skattely — trods de i mellemtiden indførte udligningsordninger — vil få deres betydning igen, dersom erhvervsbeskatningen ophæves, og et sådant resultat mener jeg med rette vil kunne kritiseres fra erhvervskommunernes side, det vil navnlig siges fra Københavns og købstædernes side.

Et andet hovedsynspunkt er, at man for ikke at foregribe de overvejelser, som for tiden finder sted i skattekommissionen og i indenrigsministeriet med henblik på en almindelig revision af kommuneskatteloven af 1937, ikke uden tvingende grund bør gennemføre vidtgående ændringer i den kommunale beskatning, ændringer, hvis konsekvenser det kan være vanskeligt at overskue.

Det er klart, at der er et hensyn at tage også til opholdskommunerne, der jo som følge af erhvervsbeskatningen berøves en del af skatten af disse skatteydere. Men jeg synes, venstre med sit forslag alt for ensidigt lægger vægten på dette hensyn.

Afvejelsen af de forskellige modstridende hensyn mener jeg må føre til, at man søger gennemført en ordning, der tilsigter at sikre opholdskommunen den fulde skat af alle mindre skatteydere, nærmere bestemt alle dem, hvis indkomst ikke er højere, end at de udgifter, deres tilstedeværelse med-